



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Uklidator.cz, s. r.o.**, IČO: 05421322
se sídlem Pinkavova 534/3, 719 00 Ostrava - Kunčice
zastoupen advokátem Mgr. Jakubem Šotníkem
se sídlem Šikulova 190/17, 635 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 367/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024 č. j. MPSV-2024/215782-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 10. 2. 2025 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ostravě (dále také jen „ÚP“ nebo „správní orgán 1. stupně“) ze dne 19. 9. 2024, č. j. OTA-T-447/2024. Tímto Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutím nebyl žalobci poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2024 podle § 78a odst. 4 a odst. 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

2. Žalobce v podané žalobě po shrnutí skutkového stavu uvedl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval všemi namítanými body, konkrétně jde o námitku, že žalobce v emailu ze dne 11. 7. 2024 zaslal Úřadu práce písemnost ÚSSZ označenou jako „Sdělení o výši dluhu ze dne 11. 7. 2024“ s dotazem, zda je toto dostatečné pro účely prokázání bezdlužnosti žalobce, na což bylo ze strany ÚP sděleno, že „toto bude stačit jako doložená bezdlužnost“. Žalobce přitom nebyl ze strany ÚP upozorněn, že v tomto případě je splnění podmínky bezdlužnosti jakkoliv problematické, natož, že by nebyla splněna.
3. Následné rozhodnutí ÚP považuje žalobce za překvapivé a v rozporu s jeho legitimním očekáváním vyplývajícím z adresných vyjádření ze strany pracovníků ÚP. Žalobce považuje konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „okolnosti toho, jakým způsobem si žalobce obstarával povolení k splácení dluhu ve splátkách, nejsou v dané věci relevantní“ a že žalobce měl požádat o zmírnění tvrdosti zákona, za nedostatečné vypořádání se s argumentací žalobce.
4. Ve druhé námitce žalobce konstatuje, že to měl být správní orgán, který jej měl poučit o možnosti odstranění tvrdosti zákona zvláště za situace žalobcova legitimního očekávání.
5. V poslední žalobní námitce žalobce uvedl, že žalovaný na něj, jako na osobu, která zaměstnává osoby se zdravotním postižením, pohlíží příliš vrchnostensky a formalisticky. Konkrétně toto jednání spatřuje žalobce v posouzení splnění podmínky bezdlužnosti, když dle názoru žalobce nebylo fakticky možné, aby o povolení splácení nedoplatku bylo rozhodnuto ke dni 30. 6. 2024, neboť teprve k tomuto datu, jako poslednímu dni kalendářního čtvrtletí, byl nedoplatek vyčíslen. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem žalovaného, že výklad podmínky bezdlužnosti nezpůsobuje v praxi aplikační problémy, a jako argument uvedl novelu zákona o zaměstnanosti účinnou od 1. 1. 2025, v níž došlo k zjednodušení podmínky bezdlužnosti zaměstnavatelů žádajících o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce (dále jen „Příspěvek“).
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo řádně a komplexně odůvodněno, obdobně se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a na základě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující: žalobce požádal dne 29. 7. 2024 Úřad práce ČR – krajská pobočka v Ostravě o Příspěvek za 2. čtvrtletí roku 2024. Ke své žádosti doložil mimo jiné rozhodnutí Územní správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 7. 2024, jímž bylo žalobci povoleno splácení dluhu na pojistném na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a přírážce k pojistnému ve výši 813 002 Kč. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce požádal o povolení splácení dluhu dne 2. 7. 2024. Součástí správního spisu bylo dále sdělení Územní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) ze dne 11. 7. 2024, v němž je uvedeno, že žalobce měl ke dni 30. 6. 2024 nedoplatek na pojistném na sociální

Shodu s prvopisem potvrzuje

zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a přírážce k pojistnému ve výši 813 002 Kč.

8. Je důležité zmínit, že žalobce dne 11. 7. 2024 poslal správnímu orgánu 1. stupně e-mail, v němž napsal: „Zažádali jsme OSSZ o splátkový kalendář a byla nám vydána bezdlužnost ve formě písemnosti viz příloha. Bude to prosím takhle stačit na žádost o dotace jako bezdlužnost?“, přičemž k emailu přiložil rozhodnutí OSSZ o povolení splácení dluhu ze dne 8. 7. 2024. Správní orgán 1. stupně žalobci dne 15. 7. 2024 e-mailem odpověděl: „Toto bude stačit jako doložená bezdlužnost + k tomuto další doklady, které máte mít k dispozici.“
9. Dne 18. 9. 2024 správní orgán 1. stupně zaslal žalobci oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, v němž připomněl požadavek týkající se bezdlužnosti. Žalobce reagoval, že již nebude dokládat jiné podklady a souhlasí s vydáním rozhodnutí. Dne 20. 9. 2024 vydal správní orgán 1. stupně rozhodnutí, jímž nebyl žalobci poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2024 podle § 78a odst. 4 a odst. 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti z důvodu nesplnění podmínky bezdlužnosti.
10. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včas odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že není sporu o tom, že žalobce měl ke dni 30. 6. 2024, tj. k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí, dluh na pojistném na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a přírážce k pojistnému ve výši 813 002 Kč. Dle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2024: „Příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Příspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, s výjimkou případů, kdy a) bylo povoleno splácení ve splátkách a zaměstnavatel není v prodlení se splácením splátek nebo bylo povoleno posečkáni daně, nebo b) součet nedoplatků zaměstnavatele, s výjimkou nedoplatků podle písmene a), k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nebo je uhradil do 5 pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatcích od krajské pobočky Úřadu práce dozvěděl v případě, že si údaje o nedoplatcích podle § 147b zjistil Úřad práce sám, pokud mu k tomu dal zaměstnavatel souhlas a za tímto účelem zprostil příslušný finanční nebo celní úřad povinnosti mlčenlivosti vůči Úřadu práce; uhrazení nedoplatku je zaměstnavatel povinen krajské pobočce Úřadu práce doložit.“
11. Žalovaný konstatoval, že problémem je posouzení otázky, k jakému dni musí být povoleno splácení dluhu ve splátkách. Správní orgán 1. stupně znění zákona vyložil tak, že k povolení splácení musí dojít v průběhu kalendářního čtvrtletí, za které se o poskytnutí příspěvku žádá a žalovaný se s tímto výkladem ztotožnil. Lhůta pro sjednání splátkového kalendáře ve vztahu ke splnění podmínky bezdlužnosti je zákonem o zaměstnanosti stanovena jednoznačně a srozumitelně, její zmeškání není možné prominout, neboť pro takový postup neexistuje právní titul. Okolnosti toho, jakým způsobem si žalobce obstarával povolení ke splácení dluhu ve splátkách, nejsou v dané věci relevantní. Povolení ke splácení dluhu bylo Shodu s prvopisem potvrzuje

vydáno až dne 8. 7. 2024, tedy po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Jelikož se jedná o řízení o žádosti, bylo na žalobci, aby si řádně a včas zajistil splnění zákonem požadovaných podmínek pro poskytnutí příspěvku.

12. K námitce nesprávného poučení týkajícího se splnění podmínky bezdlužnosti ze strany správního orgánu 1. stupně žalovaný uvedl, že žalobce mohl požádat o odstranění tvrdosti zákona ve spojení s podáním žádosti o prominutí zmeškání úkonu. K námitce žalobce, že ze strany správního orgánu 1. stupně nedošlo k upozornění na jakýkoliv rozpor se zákonem, žalovaný argumentoval, že pokud žalobce nesplňoval podmínku bezdlužnosti k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí, nemohl tuto objektivní skutečnost dodatečně jakkoliv zhojit s výjimkou případného podání žádosti o odstranění tvrdosti zákona.
13. Dle žalovaného žalobce nijak blíže nerozvedl, jak byla ze strany správního orgánu 1. stupně porušena zásada materiální pravdy, když není sporu o tom, že k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí měl žalobce dluh na pojistném a neměl povoleno jeho splácení. Zásadu smírného řešení rozporů nelze vykládat dle žalovaného tak, že by správní orgán mohl či měl pominout ze zákona výslovně vyplývající podmínku bezdlužnosti. K námitce specifického postavení žalovaného jako zaměstnavatele osob se zdravotním postižením žalovaný konstatoval, že tato skutečnost nemůže omluvit splnění podmínky bezdlužnosti, mimo jiné proto, že každý zaměstnavatel žádající o příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením je ve stejném postavení jako žalobce.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 s.ř.s.
15. Žalobce v žalobních námitkách a ve své replice tvrdí, že podstata sporu netkví v posouzení otázky, k jakému dni musí být povoleno splácení dluhu ve splátkách, ale posouzení jeho individuální situace je složitější, protože žalobce po dobu řízení v prvním stupni aktivně jednal se správním orgánem 1. stupně, ujišťoval se, že jeho postup je správný a předložené doklady jsou pro účely splnění podmínek pro získání příspěvku dostačující, což správní orgán 1. stupně e-mailem potvrdil. Přesto se v napadeném rozhodnutí žalobce dozvěděl, že předložené doklady jsou nedostačující a zároveň ani nebyl poučen o svých procesních právech.
16. K otázce poskytování Příspěvku se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku č.j. 2 Ads 340/2018-23 ze dne 11. 7. 2019: *„Žalovaný jako správní orgán je povinen rozhodovat v mezích zákona a úlevy ze zákonných podmínek může poskytnout pouze, pokud mu to zákon umožňuje. Podmínky bezdlužnosti jsou stanoveny poměrně přísně. Nejvyšší správní soud se jimi již zabýval v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3 Ads 23/2013 – 56, kde vyslovil, že „podmínky pro přiznávání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením jsou poměrně striktní. Zákon o zaměstnanosti uvádí v § 78 odst. 3 jasně, které podmínky musí každý žadatel splnit. Jediné povolené výjimky jsou přitom uvedeny pod písmeny a) a b) daného ustanovení, které umožňují žadatelům napravit svá pochybení při platbě daní a pojistného. Jedná se přitom o klasickou veřejnoprávní normu kogentního charakteru, která neposkytuje správním orgánům příliš prostoru k vlastní úvaze a manévrování (zdůraznil krajský soud). Stěžovatel správně uvedl, že v průběhu správního řízení je vázán všemi zásadami plynoucími ze správního Shodu s prvopisem potvrzuje*

řádu a nemůže bez dalšího upřednostnit jednu zásadu před druhou.“ V rozsudku č.j. 5 Ads 225/2021-28 ze dne 11. 11. 2022 Nejvyšší správní soud uvedl: z jazykového výkladu textu zákona jednoznačně vyplývá, že naplnění výjimky obsažené v § 78a odst. 4 písm. a) zákona o zaměstnanosti je nutno posuzovat k témuž datu jako splnění podmínky bezdlužnosti samotné, tedy k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí. (zdůraznil krajský soud)“

17. Krajský soud v souladu se závěry judikatury konstatuje, že žalobce jako příjemce Příspěvku nesplnil zákonem stanovenou podmínku bezdlužnosti ani zmírňující výjimku splácení nedoplatků formou splátkového kalendáře, jelikož lhůta pro sjednání splátkového kalendáře je do konce příslušného kalendářního čtvrtletí, za nějž se o Příspěvek žádá, v posuzované věci tedy do 30. 6. 2024. Jedná se o právní normu kogentního charakteru a zákonodárce za účelem ochrany veřejných rozpočtů stanovil jednoznačné striktní podmínky pro získání Příspěvku. Správní orgány obou stupňů v posuzované věci rozhodly v souladu se zákonem o zaměstnanosti, neboť žalobce tyto podmínky jednoznačně nesplnil.
18. Žalobce svou argumentaci postavil na tvrzených procesních pochybeních zejména správního orgánu 1. stupně, jimiž byly porušeny zásady správního procesu. Primárně namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval všemi namítanými body, konkrétně jde o námitku, že žalobce v emailu ze dne 11. 7. 2024 zaslal Úřadu práce písemnost ÚSSZ označenou jako „Sdělení o výši dluhu ze dne 11. 7. 2024“ s dotazem, zda je toto dostatečné pro účely prokázání bezdlužnosti žalobce, na což bylo ze strany ÚP sděleno, že „toto bude stačit jako doložená bezdlužnost“ a že rozhodnutí ÚP považuje žalobce za překvapivé a v rozporu s jeho legitimním očekáváním vyplývajícím z adresných vyjádření ze strany pracovníků ÚP.
19. Krajský soud má za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí k výše vzneseným námitkám vyjádřil, byť pouze implicitně, a to v pasážích na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde vyložil ustanovení § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, podmínku bezdlužnosti zaměstnavatele (žalobce) pro vznik nároku na Příspěvek a výjimku z této podmínky. Věnoval se lhůtě pro povolení splácení dluhu ve splátkách, kde zdůraznil, že k případnému povolení splácení dluhu ve splátkách musí dojít ještě v průběhu příslušného kalendářního čtvrtletí. Žalovaný se skutečně výslovně nevyjádřil k žalobci namítanému emailovému sdělení správního orgánu 1. stupně „toto bude stačit jako doložená bezdlužnost“ z nějž žalobce dovozuje překvapivost rozhodnutí a rozpor s legitimním očekáváním.
20. Kvalitě napadeného rozhodnutí by výslovné vypořádání s touto námitkou jistě prospělo, nicméně i ve stávající podobě rozhodnutí ob stojí. V posuzované situaci se žalovaný podrobně zabýval výkladem pojmu bezdlužnost pro poskytnutí Příspěvku, kterou žalobce nesplnil.
21. Pokud se týče námítky existence legitimního očekávání žalobce, uvádí krajský soud následující.
22. Postup žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně před vydáním rozhodnutí je podle krajského soudu nutné posoudit optikou existence správní praxe, která by mohla vést ke vzniku legitimního očekávání. Judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu již konstantně přiznává praxi správních orgánů určitou normativní sílu (srov. např. náleze ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, N 18/48 SbNU 195, kauza francouzských zaměstnanců a jejich účasti na sociálním pojištění, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS). Normativní síla správní praxe vychází z pojetí zákona v materiálním smyslu. Zákon v materiálním smyslu je tvořen nejen textem právního Shodu s prvopisem potvrzuje

předpisu, ale i tím, jak je tento text vykládá a aplikuje praxe. Od zákona a na něj navazující konstantní správní praxe se odvíjí důvěra adresátů právních norem v právo.

23. Uvedené samozřejmě neznamená nezměnitelnost správní praxe. Znamená to pouze zásadní omezení možností se od praxe odchýlit, dané předně zákazem retroaktivity. Změna správní praxe musí být zásadně učiněna do budoucna, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS).
24. Co přesně tvoří správní praxi vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: „[S]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“
25. K povaze otázky vzniku legitimního očekávání se rozšířený senát vyjádřil tak, že „to, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností. Jasná (pochybnosti nevybuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoliv očekávání, ať už vzniklo jakkoliv. Rovněž ohlášení relevantní změny praxe vylučuje veškeré očekávání založené na předchozích postupech.“
26. Závěry rozšířeného senátu aplikoval šestý senát Nejvyššího správního soudu v navazujícím rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, publ. pod č. 2059/2010 Sb. NSS. V bodě 51 soud uvedl podmínky, za kterých je důvěra ve správní praxi chráněna: „Jako skutkový základ pro ochranu oprávněné důvěry ve správním právu [doktrína] vyžaduje: a) existenci podkladu pro oprávněnou důvěru, jímž chápe v první řadě správní akt, dále pak předběžné opatření, veřejnoprávní smlouvu, příslib správního orgánu, informaci, či jiná faktická jednání správního orgánu, b) vědomí existence tohoto podkladu u adresáta, který se domáhá ochrany své oprávněné důvěry, c) již existující využití oprávněné důvěry ve smyslu již učiněné dispozice (ochrana oprávněného očekávání je totiž chápána primárně jako ochrana v dobré víře učiněných dispozic, nikoliv zamýšlená dispozice), a konečně d) kauzální nexus mezi výše uvedenými body. Vedle toho pak je namístě podle německého pojetí při splnění tohoto skutkového základu zkoumat ochranyhodnost takové důvěry, a to s ohledem na dva komponenty - jednak s ohledem na, zkráceně řečeno, míru „spoluzavinění“ adresáta správního jednání na tom, že je toto jednání nutno změnit, jednak s ohledem na již známé vážení zájmů státu a případných třetích osob.“
27. Ve světle uvedeného je třeba uzavřít, že jednání pracovníků správního orgánu prvního stupně před vydáním rozhodnutí, spočívající v odpovědi na jeden konkrétní dotaz žalobce, nemohlo u žalobce založit legitimní očekávání ve vztahu k posouzení podmínky bezdlužnosti pro rozhodnutí o nároku žalobce na Příspěvek. U správního orgánu 1. stupně se totiž nejednalo o „ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost“. Ostatně, žalobce ani netvrdil, že by snad správní orgán 1. stupně takovýmto způsobem postupoval dlouhodobě.
28. Nadto je zapotřebí uvést, že v případě opačného rozhodnutí správního orgánu a poskytnutí Příspěvku by správní orgán postupoval v rozporu se zásadou zákonnosti (legality). Krajský soud proto námitku žalobce považuje za nedůvodnou.

29. Žalobce dále namítal, že to měl být správní orgán, který jej měl poučit o možnosti odstranění tvrdosti zákona zvláště za situace žalobcova legitimního očekávání. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
30. Jak plyne z komentářové literatury, poučovací povinnost správního orgánu je upravena v § 4 odst. 2 správního řádu, její rozsah je třeba zvážit s ohledem na dané řízení, okolnosti i dotčenou osobu. Poučovací povinnost podle tohoto ustanovení nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Poučovací povinnost správních orgánů nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva. Rozsah poučovací povinnosti je tedy na zvážení správního orgánu, který však důvody správního uvážení musí být schopen vysvětlit. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje rozsah poučení správního orgánu 1. stupně za dostatečné, jelikož žalobce institut odstranění tvrdosti zákona nepochybně znal, protože ho v nedávné době dvakrát využil. Krajský soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje.
31. V poslední žalobní námitce žalobce brojil proti tomu, že žalovaný na něj, jako na osobu, která zaměstnává osoby se zdravotním postižením, pohlíží příliš vrchnostensky a formalisticky. Konkrétně dle názoru žalobce nebylo fakticky možné, aby splnil podmínku bezdlužnosti formou splátkového kalendáře uzavřeného do 30. 6. 2024 a dále, že výklad pojmu bezdlužnost způsobuje v praxi aplikační problémy. Žalobce uvedl svůj konkrétní aplikační problém, tj. vyhotovení výkazu nedoplatků nikoli k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí, ale až k 1. 7. 2024. Krajský soud má za to, že k tomuto problému se již vyjádřil v bodě 17. Postačí tedy zopakovat, že podmínky pro poskytnutí Příspěvku jsou upraveny kogentní právní normou. Poskytování Příspěvku je podporou ze strany státu pro zaměstnavatele osob se zdravotním postižením, které jsou na pracovním trhu znevýhodněny. Nicméně tato podpora je, za účelem ochrany veřejných rozpočtů před zaměstnavateli neplnícími své zákonné povinnosti, vázána na splnění zákonem stanovených podmínek. Povinnost těmto podmínkám dostát je zcela jednoznačně na straně žalobce jako žadatele o Příspěvek.

Závěr a náklady řízení

32. Jelikož krajský soud neshledal žalobní námitky důvodné, žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. března 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu